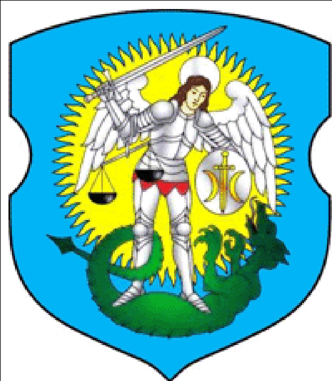

НЕЗАЛЕЖНАЯ ГАЗЕТА ШУМІЛІНШЧЫНЫ

СЬВІТАНАК

Беларусь, твой народ дачакаецца Залацістага, яснага дня!
М. Багдановіч.

№7 (299) ЧЭРВЕНЬ 2021 ГОД

АУКЦЫЁН

УДАЛЫ ПРОДАЖ НЕРУХОМАСЦІ

Адміністрацыйны будынак у Шуміліне быў прададзены на аўкцыёне камітэта «Віцебскаблмаёмасць» з з перавышэннем пачатковай цэны амаль у 1,5 тысячы разоў.

Паводле арганізатараў таргоў, аб'ект камунальнай уласнасці ўпершыню выстаўляўся на продаж і адразу па пачатковай цане ў 1 базавую велічыню (Br29). Цікавасць да лоце праявілі 2 удзельнікі, а пераможца вызначыўся на 53-м кроку аўкцыяніста, калі кошт нерухомасці ўзрасла амаль да Br43 тыс. Новым уласнікам будынка стала прыватная кампанія з Віцебска, якая плануе развіваць індустрыю прыгажосці.

У склад лота быў уключаны двухпавярховы цагляны будынак з гаражамі агульнай плошчай каля 700 кв.м, а таксама права арэнды зямельнага ўчастка плошчай амаль 0,11 га. Аб'екты размешчаныя ў цэнтральнай частцы Шуміліна.

Усяго з пачатку года на аўкцыёнах камітэта "Віцебскаблмаёмасць" прададзена каля 40 аб'ектаў на агульную суму звыш Br1,5 млн, што ў вартасным выразе перавышае больш чым у 1,5 разы дадзеныя за студзень-май 2020 года.

На гандаль у чэрвені выстаўлена больш за 50 лотаў, у склад якіх уключаны будынкі і збудаванні вытворчага, адміністрацыйнага, гандлёвага і сацыяльна-культурнага прызначэння. Так, у Глыбоцкім раёне будзе прадпрынятая чарговая спроба прадаць інвестару будынак былой графскай стайні сярэдзіны XIX стагоддзя. Цагляны аднапавярховы будынак плошчай 333,4 кв.м мае статус гісторыка-культурнай каштоўнасці і размешчана на тэрыторыі былога сядзібнага комплексу графа Моле у вёсцы Залессе. Акрамя таго, камітэт "Віцебскаблмаёмасць" сумесна з гар- і райвыканкамамі актуалізавалі пералік будынкаў і збудаванняў, запланаваных да продажу і перадачы ў арэнду ў 2021 годзе. Усяго ў спіс уключана больш за 400 аб'ектаў нерухомасці камунальнай уласнасці, у тым ліку 42 будынкі прапануецца для перадачы ў часовае карыстанне.. Больш за ўсё прапаноў па арэндзе ў Расонах (27 аб'ектаў, у асноўным вытворчага прызначэння) і Наваполацку (8 будынкаў, у тым ліку гаражы, складскія памяшканні). З пералікам можна азнаёміцца на сайце камітэта "Віцебскаблмаёмасць".

Ян Вайтовіч

ПРЫРОДА

ШКВАЛЬНЫ ВЕЦЕР ВАЛІЎ ДРЭВЫ

На ўсходзе Віцебшчыны, у тым ліку і ў Шумілінскім раёне, шквальны вецер валіў дрэвы і парушыў электразабеспячэнне.

З прычыны праходжання навальнічнага фронту ў мінулыя суткі 25-га чэрвеня на тэрыторыі Віцебскай вобласці зафіксаваныя шматлікія падзенні дрэў і адключэнні электразабеспячэння. Аналагічныя з'явы зафіксаваныя і ў Шумілінскім раёне.

Учора пасля 16 гадзін на усход Віцебшчыны пасля шматдзённай спёкі абрушыўся ўраганны вецер, які ламаў дрэвы, утвараў перашкоды на дарогах рэгіёна. На Шуміліншчыне шквал разламаў паваліў і дрэвы каля вёскі Добрына (Лаўжанскі сельсавет і пасёлку Лескавічы (Светласельскі сельсавет).

Прэс-служба Віцебскага упраўлення МНС паведаміла, што для ліквідацыі наступстваў непагодзі падраздзяленні МНС выязджалі больш за 30 разоў для уборкі паваленых дрэў у Віцебскім, Бешанковіцкім, Гарадоцкім, Шумілінскім, Полацкім, Расонскім, Вушацкім раёнах і г. Віцебску.

Па дадзеных РУП «Віцебскэнерга па стане на 06-00 26 чэрвеня без электразабеспячэння застаюцца 53 населеных пункта, 1 сельскагаспадарчы будынак, 109 трансфарматарных падстанцый. Для аднаўлення электразабеспячэння задзейнічаны 54 аварыйныя брыгады

26 чэрвеня ў некаторых населеных пунктах Гарадоцкага і Шумілінскага раёнаў яшчэ днём працягваліся аднаўленчыя работы.

Энергетыкам Віцебскай вобласці прыйшлося аднаўляць электразабеспячэнне больш чым двухсот населеных пунктаў, якія пацярпелі з-за моцнага ветру і моцнай навальніцы 25 чэрвеня.

Да 08:00 26 чэрвеня ўдалося аператыўна аднавіць электразабеспячэнне 154 населеных пунктаў вобласці. Праз яшчэ некалькі гадзін электрычнасць атрымалі і якія заставаліся 45 вёсак.

Пашкоджанні ў размеркавальных сетках Віцебшчыны ў асноўным ўзнікалі з-за моцнай ветравой нагрузкі, заломаў дрэў і падзенні галінак на провада. Для паскарэння аварыйна-аднаўленчых работ у найбольш пацярпелыя раёны накіроўвалі дадатковыя брыгады і спецтэхніка.

Па стане на 11:00 работы працягваліся толькі ў некаторых населеных пунктах Шумілінскага і Гарадоцкага раёнаў, паведамляе «Віцебскэнерга».

25 чэрвеня хуткасць парываў ветру ў Віцебскай вобласці дасягала 16 метраў у секунду, у прыватнасці такія паказчыкі зафіксаваныя на метэастанцыі у Лепелі.

Алесь Шумскі

«ДАЖЫНКІ-2021»

НОВАЕ АБЛІЧЧА ШУМІЛІНА

Пасяджэнне штаба па падрыхтоўцы да абласных «Дажынак» прайшло ў Шуміліне.

Да абласных «Дажынак» у Шуміліне плануюць аднавіць больш за сто аб'ектаў, на што будзе патрачана каля 26 мільёнаў рублёў. Многія работы распачалі яшчэ летась, каб пазбегнуць вялікай напружанасці. Зараз праца на аб'ектах кіпіць з ранку да позняга вечара круглы тыдзень. Перамены да лепшага ўжо відавочныя, што не можа не радаваць шумілінцаў.

У той жа час старшыня абласнога Савета дэпутатаў Уладзімір Цярэнцьеў і намеснік старшыні аблвыканкама Уладзімір Белавус звярнулі ўвагу на неабходнасць актывізацыі як саміх работ, так і тэмпаў асваення выдзеленых сродкаў. Яны параілі пры недахопе ўласных сіл звяртацца за дапамогай да субпадрадных арганізацый.

– Тры месяцы, якія засталіся да свята, пройдуць вельмі хутка, – заўважыў Уладзімір Белавус.

Кіраўнікі і прадстаўнікі абласных арганізацый і служб, іх раённых падраздзяленняў падрабязна расказалі пра сітуацыю літаральна па кожным аб'екце.

Выдзеленыя сродкі асвоены на трэць. Так з 4,6 мільёна, накіраваных на рэканструкцыю аб'ектаў культуры, засвоена 1,2. Практычна завершаны рамонт бібліятэкі, вядзецца работа па стварэнні экспазіцыі музея, ідзе ўнутраная аддзелка і добраўпарадкаванне тэрыторыі раённага цэнтра культуры.

У сістэме адукацыі акрамя як на асноўным аб'екце – СШ № 1 – будаўнікі працуюць на дашкольных установах адукацыі. Дзіцячыя сады набылі яркі знешні воблік, там рамантуюць дахі, устаўляюць вокны, аднаўляюць харчаблокі. 3 3 мільёнаў рублёў засвоена крыху больш за 0,9.

У раённай бальніцы да «Дажынак» будзе поўнасцю абноўлена паліклініка: трэці паверх ужо адрамантаваны, будаўнікі працуюць на другім. Запланавана пакупка новых машын хуткай дапамогі, медыцынскага абсталявання. Засвоена каля 700 тысяч з 1,9 мільёна рублёў.

Ідзе рэканструкцыя гарадскога стадыёна, цэнтральнага парка і сквера каля бібліятэкі. У зоне адпачынку з'явяцца пляцоўкі для дзяцей рознага ўзросту. Імкліва рухаецца капітальны і бягучы рамонт жылых дамоў, разгарнуты работы па рэканструкцыі вуліцы Сіпко. Пачынаецца добраўпарадкаванне аб'ектаў сувязі. У цэнтры горада ўзводзіцца кассава-разліковы цэнтр РУП «Віцебскэнерга». УП «Віцебскаблгаз» да абласнога свята абновіць 11 аб'ектаў сваёй інфраструктуры. Дарэчы, да ліпеня падарунак ад газавікоў атрымаюць жыхары Язвіна – у вёску прыйдзе газ.

– Важна, каб «Дажынкі» падарылі раённаму цэнтру адметнасць, непаўторны стыль, – заўважыў Уладзімір Цярэнцьеў. – Малюнкі на будынках, малыя архітэктурныя формы, новае аблічча жылых дамоў – усё гэта павінна працаваць на стварэнне асаблівага вобраза Шуміліна. Архітэктарам яшчэ ёсць над чым працаваць.

Пасля пасяджэння штаба Уладзімір Цярэнцьеў і Уладзімір Белавус разам са старшынёй райвыканкама Віктарам Гутаравым іншымі зацікаўленымі наведалі шумілінскую СШ № 2, каб на месцы вывучыць сітуацыю, якая склалася з рамонтам школы.

"vitbichi.by"
Пераклад з расейскай рэдактара

COVID-19

ФЕЛЬЧАР-УНІВЕРСАЛ

Фельчар Шумілінскай ЦРБ Марына Скакунова: «За 17 гадоў працы на хуткай перад вачыма прайшло нямала людзей і лёсаў»

Што будзе працаваць на хуткай, яна вырашыла яшчэ падчас вучэбнай практыкі. Скончыўшы Віцебскі медкаледж па спецыяльнасці «фельчар-акушэр», у 2004 годзе Марына Скакунова прыйшла ў Шумілінскага ЦРБ і першыя тры гады, прызнаецца, літаральна не выходзіла з машыны – усё было цікава: брала падпрацоўкі, ездзіла на чужыя выклікі са старэйшымі калегамі, каб набрацца вопыту.

Фельчар-універсал

Выязная брыгада складаецца з двух чалавек – кіроўцы і фельчара. Таму адной даводзіцца ехаць і на выклік да хворага з тэмпературай, і на ДТЗ, дзе трое пацярпелых.

– Марына заўсёды прафесійна ацэньвае клінічную сітуацыю. Ніколі не адмовіць, калі трэба падзяжурыць звышурочна, асабліва гэта было важна падчас піку захворвання каронавірусам. З такімі людзьмі приемна працаваць, –

(працяг на стар. 2)

COVID-19

(пачатак на стр. 1)
кажа пра калегу загадчыца паліклінікай ЦРБ Яніна Гаралевіч, якая курыруе працу хуткай медыцынскай дапамогі.

Сёння сітуацыя з COVID-19 у раёне стабільная, сустракаюцца толькі адзінкавыя выпадкі заражэння. Але, успамінаючы пачатак пандэміі, Марына Скакунова не хавае, што сапраўды было цяжка:

– Частка супрацоўнікаў хуткай захварэлі, іншых адправілі на самаізаляцыю. Працавалі суткі праз двое, суткі праз суткі. Бальніцу перапрафілявалі пад хворых з каронавірусам. Калі трэба было шпіталізаваць пацыентаў без COVID-19, то вазілі іх ці ў Гарадок, або ў Віцебск. Амаль суткі ў машыне і ўвесь час у супрацьчумным касцюме.

«Дзяжурце!»

За 17 гадоў працы на хуткай перад вачыма прайшло нямала людзей і лёсаў. Нешта сцерлася з памяці, але не забыліся хатнія роды, якія аднойчы давялося прымаць, ДТЗ са страшнымі траўмамі ў пацярпелых, памятае і мужчыну, які пасадзіў сябе на жалезны кол, пералазячы праз плот (на шчасце, усё абышлося).

Аналізуючы свае шматгадовыя назіранні, Марына заўважыла, што часцей за ўсё ДТЗ здараюцца ў адных і тых жа месцах, такіх у раёне тры – паміж Хацілава і Язвіна, перад вёскай Губіца і каля аграгарадка Мікіціха.

Ёсць на хуткай і свае прыкметы. Да прыкладу, важна, з якога боку эстакады зайсці на працу, каб дзяжурства прайшло гладка. А як толькі кіроўца памыў машыну, абавязкова будзе шмат выклікаў, як, зрэшты, і ў тым выпадку, калі калегі пажадалі добрай змены – здарыцца ўсё наадварот, таму абмяжоўваюцца сціплым «дзяжурце!».

– Самае складанае у нашай працы – начныя выезды. Вельмі вымотваюць. Але потым адпачнеш – і можна зноў ісці ў бой з чужымі хваробамі і немачамі, – сіл пасля чарговага дзяжурства Марына набіраецца, праводзячы час з сям'ёй. Любяць з мужам і сямігадовай дачкой гуляць у парку, паглядзець разам фільм, схадзіць у кавярыньку. А калі ўдаецца знайсці час для сябе, Марына бярэ ў рукі кнігу:

–Люблю містыку, дэтэктывы, як сучасныя, так і класіку. Нядаўна перачытала Булгакава, а маё любімае твор «Злачынства і пакаранне» Дастаеўскага. Да пандэміі падабалася выпякаць якія-небудзь мудрагелістыя тарты для сябе, родных і сяброў. Спадзяюся, што, калі эпідэмія скончыцца, зноў займуся выпечкай. Яшчэ мару хутчэй скончыць рамонт у кватэры, мы ее нядаўна купілі па льготнаму крэдыту як маладая сям'я.

sb.by
Пераклад з расейскай рэдактара

ДТЗ

СУТЫКНЕННЕ З ЛАСЁМ

Мікрааўтобус з сямю людзьмі перавярнуўся ў Шумілінскім раёне, ёсць ахвяры.

Два чалавекі загінулі і чатыры атрымалі траўмы ў выніку сутыкнення мікрааўтобуса з дзікай жывёлай (ласём) у Шумілінскім раёне. Узбуджаная крымінальная справа.

24 чэрвеня каля 14:00 мікрааўтобус «Volkswagen Transporter», за рулём якога знаходзіўся 57-гадовы кіроўца, здзейсніў наезд на дзікую жывёлу, якая нечакана выйшла на праезную частку. Пасля сутыкнення аўтамабіль вылецеў на абочыну і перакуліўся.

У выніку сутыкнення загінулі пасажыры 25-ці і 26-ці гадоў. Кіроўца і яшчэ трое пасажыраў (два 31-гадовых і адзін 56-гадовы мужчыны) атрымалі траўмы рознай ступені цяжкасці, пра гэта паведамілі ў абласной ДАІ.

У той жа час Следчы камітэт паведамляе, што на момант ДТЗ ў мікрааўтобусе было сем чалавек і ў бальніцу даставілі пецярых тых, хто выжыў.

Сяржук Крупскі
паводле матэрыялаў СК і ДАІ.

ЗДАРЭННІ

ЛЮДЗІ Ў СПЁКУ ТОНУЦЬ

Пяць чалавек патанулі толькі за два дні ў Віцебскай вобласці, адзін з іх утапіўся у Шумілінскім раёне.

20 чэрвеня ў Віцебскай вобласці на вадзе загінулі два чалавекі, адзін патануў у Шумілінскім раёне, другі – у Верхнядзвінскім. 21 чэрвеня яшчэ тры чалавекі патанулі на вадаёмах Віцебскай вобласці, сярод іх – 12-гадовы падлетак.

20 чэрвеня прыйшло паведамленне пра мужчыну, які ўтапіўся на возеры Мурожніцкое ў вёсцы Язвіна Шумілінскага раёна. Яго выратавальнікі атрымалі ў 13:46. Вадалазы МНС знайшлі і дасталі з возера цела 59-гадовага беспрацоўнага.

У той жа дзень у 19:35 у МНС паведамілі пра мужчыну, затанулым ў кар'еры на вуліцы Зяньковай ў Верхнядзвінску. Ратавальнікі паднялі з кар'ера цела 52-гадовага таксама беспрацоўнага.

У панядзелак а 12.40 выратавальнікам паведамілі, што недалёка ад вёскі Янкі Докшыцкага раёна на Янкоўскім возеры патануў 46-гадовы мужчына. Вадалазы абследавалі акваторыю вадаёма і знайшлі тапельца прыкладна ў 20 метрах ад берагавой лініі.

Праз тры гадзіны пра яшчэ адзін ўтапленне прыйшло паведамленне з Віцебска. На Сялюцкім вадасховішчы патануў 49-гадовы мужчына. Яго цела выратавальнікі знайшлі на глыбіні 1,5 метраў на адлегласці 50 метраў ад берага.

На возеры Вялікае Уклейна ва Ушацкім раёне патануў 12-гадовы хлопчык. Каля а другой гадзіне дня ён са сваім сябрам адправіўся купацца на возера. Падлетак адплыў ад берага прыблізна тры метры і праз некаторы час сышоў пад ваду, паведамляецца прэс-службай МНС.

Акрамя таго, стала вядома, што ўвечары 19 чэрвеня кампанія з трох хлопцаў і адной дзяўчыны з алкаголем адзначала дзень нараджэння на беразе штучнага вадаёма ў Глыбоцкім раёне. Праз некаторы час 24-гадовы хлопец пайшоў купацца, нырнуў і знік з выгляду. Сябры паспрабавалі выратаваць прыяцеля, але змаглі дастаць яго з ужо нежывым.

У гэты ж дзень, на Янавіцкім возеры ў Віцебскім раёне патануў 37-гадовы мясцовы жыхар, які пайшоў купацца п'яным і пачаў тануць. Відавочцамі сталі дзеці, якія сталі клікаць на дапамогу дарослых. Мужчыну дасталі з вады, аднак выратаваць яго не ўдалося, паведамляе СК.

Усяго, па паведамленнях СМІ, за два выхадныя ў Віцебскай вобласці патанулі каля дваццаці чалавек. У Віцебскай з пачатку чэрвеня МНС паведаміла пра сем выпадках гібелі на вадзе, у тым ліку патанулі трое дзяцей.

Усяго за гэтыя выхадныя ў Беларусі патанулі 17 чалавек, у тым ліку дзяўчынка-падлетак, паведамляе Беларускае рэспубліканскае таварыства ратавання на водах.

Сяржук Крупскі
паводле зводак МНС

БЯСПЕКА

БЯСПЕКА ВЫХОДЗІЦЬ НА ПЕРШАЕ МЕСЦА

У Шумілінскім раёне на сённяшні дзень бяспека на сельгаспрадпрыемствах выходзіць на першае месца.

Менавіта таму ў мэтах папярэджання пажараў і гібелі людзей на іх, прайшла сустрэча першага намесніка начальніка Шумілінскага раённага аддзела па НС Герасіменка Віктара Міхайлавіча з работнікамі сельгаспрадпрыемства «Прыазёрны мір".

У ходзе сустрэч Віктар Міхайлавіч давёў аператыўную абстаноўку, якая склалася на тэрыторыі раёна і вобласці, агучыў асноўныя прычыны пажараў. Пагаварылі пра супрацьпажарных правілах, якія неабходна выконваць на працоўным месцы і ў побыце. Надаў асаблівую ўвагу парадку дзеянняў у выпадку пажару і выкарыстання першасных сродкаў пажаратушэння. Акцэнтаваў увагу прысутных аб недапушчальнасці пакідання маламетніх дзяцей без нагляду і захоўвання небяспечных прадметаў у даступных для дзяцей месцах.

Асаблівая ўвага была ўдзелена неабходнасці ўстаноўкі ў домаўладаннях аўтаномных пажарных апавяшчальнікаў і падтрымання іх у працаздольным стане. Правёў прэзентацыю мабільнага прыкладання «МНС Беларусі: Дапамога побач!».

У завяршэнне мерапрыемстваў прысутныя мелі магчымасць задаць пытанні.

Алесь Прыбярэжны

ПЕРАСЛЕД

ПРЫСУДЫ НЕ ЗМЯНІЛІ

Віцебскі абласны суд не змяніў прысуды глыбоцкаму журналісту.

23 чэрвеня Віцебскі абласны суд разгледзеў дзве скаргі журналіста-фрылансера з Глыбокага Зміцера Лупача. Журналіст спрабаваў аспрэчыць рашэнні Глыбоцкага і Браслаўскага раённых судоў, якія 25 траўня прызналі яго вінаватым паводле ч.3 арт.23.5 КаАП («Незаконны выраб прадукцыі СМІ») і аштрафавалі агулам на 60 базавых велічынь.

Скаргу Зміцера Лупача на пастанову суду Глыбоцкага раёну ад 25 траўня разглядала суддзя Святлана Іванова. Пастановай райсуду Лупач прызнаны вінаватым у незаконным вырабе прадукцыі СМІ і паводле ч.3 арт. 23. 5 КаАП аштрафаваны на 30 базавых велічыняў (870 рублёў) без канфіскацыі прадмета адміністрацыйнага правапарушэння. Зміцер Лупач нібыта ўзяў інтэрв'ю ў глыбачаніна Аляксандра Шарабайкі і перадаў матэрыял для публікацыі на ютуб-канале Белсату. Паводле судовага рашэння, сваімі дзеяннямі журналіст парушыў заканадаўства аб СМІ.

З рашэннем Глыбоцкага суду журналіст не пагадзіўся. У скарзе выказаў меркаванне, што былі парушаныя яго ныя правы, гарантаваныя Канстытуцыяй і Пактам аб грамадзянскіх і палітычных правах. Прасіў абласны суд пастанову адмяніць і спыніць справу праз адсутнасць у яго ных дзеяннях складу адміністрацыйнага правапарушэння.

Суддзя Святлана Іванова сваім рашэннем пакінула пастанову суду першай інстанцыі без зменаў, а скаргу без задавальнення.

Суддзя Ірына Смалякова разгледзела скаргу Зміцера Лупача на пастанову суддзі Браслаўскага раённага суду ад 25 траўня. На падставе ч.3 арт. 23.5 КаАП суд прыцягнуў журналіста да адміністрацыйнай адказнасці, аштрафаваўшы на 30 базавых велічынь (870 рублёў). Лупач быў прызнаны вінаватым у незаконным вырабе відэасюжэту, размешчанага на ютуб-канале Белсату.

У сваёй скарзе Зміцер Лупач выказаў нязгоду з пастановай. Палічыў, што суд недакладна выканаў норму, якая ўстанаўлівае адміністрацыйную адказнасць. Даводзіў, што сваімі дзеяннямі не нанёс шкоды грамадскаму парадку, дзяржаўнай бяспецы, здароўю, маральнасці, правам і інтарэсам грамадзянаў. Прасіў пастанову адмяніць, а справу спыніць з тых жа прычын – у сувязі з адсутнасцю складу правапарушэння.

Суддзя Ірына Смалякова пакінула скаргу журналіста без задавальнення. Рашэнне суду Браслаўскага раёну ад 25 траўня пакінула без зменаў.

На разгляд кожнай скаргі і прыняцце рашэння суддзям Івановай і Смаляковай спатрэбілася менш за тры хвіліны.

С. Горкі

АЗБУКА ПАЛІТАЛОГІІ

ПА ЧЫЁЙ ВІНЕ АД ЛІСАБОНА ДА УЛАДЗІВАСТОКА ПА ПРАМОЙ НЕ ДАЛЯЦЕЦЬ

Пад ціскам новых абставін, не дачакаўшыся крыку пеўня, штатным прапагандыстам давялося разварочвацца на 180 градусаў. Але тварам у бруд ніхто з іх не ўдарыў.

Чарговая інфармацыя, вартая ўвагі чытачоў НЧ пра «нашу Расію», з нашай жа Расіі і прыйшла.

Цытую па сайце «Эхо Москвы»: «У красавіку 2019 года ў ходзе паездкі па рэгіёнах быў атручаны пісьменнік Дзмітрый Быкаў, яму цудам удалося пазбегнуць смерці. The Insider і Bellingcat здолелі высветліць, што ў гэтым замаху на забойства ўдзельнічалі тыя ж супрацоўнікі ФСБ з НДІ-2 і Другой службы, якія атруцілі Аляксея Навальнага і Уладзіміра Кара-Мурзу. Замаху таксама папярэднічала доўгае сачэнне (ФСБ лётала ўслед за Быкавым на працягу года) і, як і ў выпадку з Навальным, пасля атручвання рабіліся лжывыя заявы аб "нетранспартабельнасці" пацыента. Гасцініца, дзе, мяркуючы па ўсім, атруцілі Быкава, можа быць звязаная і з атручваннем Навальнага».

Пералічваць падрабязнасці не буду. У два клікі яны даступныя цікаўным. Чаго не скажаш пра змест «чорнага дыпламата», які фігураваў на відэакадрах падчас сустрэчы адзінага палітыка (АП) з расійскім калегам у Сочы.

…Але закрытасць інфармацыі толькі распальвае цікавасць да яе. У прыватнасці, хацелася б ведаць, наколькі падрабязна расійскія рыцары плашча і кінжала дзеляцца са сваімі беларускімі калегамі вопытам па ўжыванні «Навічка». Мяркуючы па рэгулярных публікацыях «The Insider» і «Bellingcat», вопыт назапашаны каласальны.

Ад якой спадчыны яны адракліся

«Пётр сказаў Яму ў адказ: "Калі нават усе зняверацца ў Табе, я ніколі не зняверуся". Ісус сказаў яму: "Сапраўды кажу табе, што ў гэтую ноч, перш чым заспявае певень, тройчы адрачэшся ад Мяне. Пётр адказаў Яму: "Хоць бы давялося памерці з Табою, не адракуся ад Цябе"» (Евангелле паводле Мацвея 26:33-35).

У гэтых радкоў Евангелля ёсць шанец не толькі прэтэндаваць на ролю эпіграфа да нашай «Азбукі паліталогіі», яны гарманічна глядзеліся б на першай старонцы акадэмічнага выдання, прысвечанага гісторыі беларускай дзяржаўнасці. Паспрабуем разабрацца, ад якой спадчыны яны адмовіліся.

«Беларусь — гэта еўрапейская дзяржава». Такім адкрыццём у жніўні 2009 года адзіны палітык (АП) падзяліўся са сваім калегам падчас візіту ў Літву. Спіс жа патрабаванняў, які высоўваецца еўрапейцамі, «ніякай алергіі, ніякага адпрэчвання» не выклікаў. Адзінае, што патрабавалася для яго прыняцця «без шкоды нашай унутранай палітыцы», — «трохі часу».

Далей — больш. У Пасланні–2012 гаворка ўжо ішла пра «інтэграцыю інтэграцый», мэтай якой называлася «стварэнне агульнай эканамічнай прасторы ад Лісабона да Уладзівастока».

На жаль, не склалася, і не па прычыне дзяржавы, размешчанай у геаграфічным цэнтры Еўропы, якая прэтэндуе на ролю донара еўрапейскай стабільнасці. Нашы партнёры аказаліся «апошнімі гнюсамі». Яны не вытрымалі выпрабаванні «інтэграцыяй інтэграцый». У выніку ад Лісабона да Уладзівастока па прамой без загагуліны не даляцець.

Пад ціскам новых абставін, не дачакаўшыся крыку пеўня, штатным прапагандыстам давялося разварочвацца на 180 градусаў. Я нават пачаў за іх непакоіцца, але дарэмна. Тварам у бруд ніхто не ўдарыў, што і пацвярджае цытата, запазычаная з артыкула навуковага супрацоўніка Інстытута філасофіі НАН РБ Аляксея Дзерманта: «Сёння нам, разумеючы нязменную драпежніцкую прыроду заходняй палітыкі, ні ў якім разе нельга дазволіць заспець сябе знянацку, заспакоіць прыгожымі словамі, распаліць супярэчнасці, каб мы не здолелі супольна з саюзнікамі дзейнічаць разам і зладжана ў любой сітуацыі. Гэта не клікушаства, гэта звычайны рэалізм, неабходны для таго, каб ніякай вайны на нашай зямлі больш ніколі не было».

Дзякуй, Аляксей. Галоўнае, каб не было вайны.

Са жніўня быццам прарвала

Выкарыстанне курсіву пры напісанні асабістага займенніка множнага ліку трэцяй асобы — яны — у падзагалоўку папярэдняй часткі артыкула, відаць, варта патлумачыць. Хай прабачаць мне тыя, каму па штаце належыць сачыць за чысцінёй маіх аўтарскіх намераў, але, калі я выкарыстаў курсіў, дык тым самым паставіў пад сумнеў факт адзінства беларускага народа. Маўляў, ёсць "яны" і "яны". Першыя аддаюць перавагу аб'яднанню з Расіяй, другія — інтэграцыі з Еўропай. Другіх, у адрозненне ад першых, страшылкі Дзерманта не палохаюць.

Але якія суадносіны першых з другімі? Адказ на гэтае пытанне нельга ўзяць са столі або высмактаць з пальца. На жаль, з іншымі крыніцамі сацыялагічных ведаў у Беларусі не вельмі добра. Тыя, хто па штаце за грошы падаткаплацельшчыкаў абавязаны такія веды грамадству прадастаўляць, маўчаць, падобна народу ў фінальнай сцэне пушкінскага «Барыса Гадунова».

КОЛЬКАСЦЬ АРТЫКУЛАЎ, ЯКІЯ ЗМЯШЧАЮЦЬ ФРАЗЕАЛАГІЗМ «ДЫЯЛОГАВАЯ ПЛЯЦОЎКА» Ў ГАЗЕЦЕ «СБ. БЕЛАРУСЬ СЕГОДНЯ»

2016	2017	2018	2019	2020	2021
6	7	10	18	223	209*

* З 1 студзеня па 11 чэрвеня

…Статыстыка, вынятая з сайта самай салiднай газеты краіны, гэта пацвярджае.

Нескладана зразумець прычыну «ўраджайнасці» 2020 года. Для менш здагадлівых дадаткова растлумачу, што за студзень-ліпень пошукавік знайшоў толькі 5 артыкулаў, якія змяшчаюць фразеалагізм, які нас зацікавіў, а пачынаючы са жніўня — быццам штосьці прарвала ў нябеснай канцылярыі...

Чым хутчэй, тым лепш

Але сама па сабе колькасць дыялогавых пляцовак не пераходзіць у якасць дыялогу, зрэшты, як павеліччэнне царкоўных прыходаў не спараджае росту колькасці ўцаркоўленых, г. зн. людзей, што не проста прынялі хрышчэнне, але якія рэгулярна ўдзельнічаюць у царкоўным жыцці, якія імкнуцца жыць пахрысціянску і падтрымліваюць сацыяльныя адносіны ў межах сваёй царкоўнай абшчыны. Такіх інфармацыйна-аналітычнай цэнтр у 2017 годзе налічыў 8,5% пры 95% рэспандэнтаў, якія адзначылі сваю прыналежнасць да розных рэлігійных канфесій.

Нармальныя краіны будуюцца на кампрамісах. Дыялог — гэта інструмент, з дапамогай якога пошук кампрамісаў ажыццяўляецца…

(скарочана)

Сяргей Нікалюк
"Новы Час"

ПАЛОННЫ

ДРАМА ПРАТАСЕВІЧА ЯК МАДЭЛЬ ПАВОДЗІНАЎ ДЛЯ ІНШЫХ ПАЛІТВЯЗЬНЯЎ

Перавод Рамана Пратасевіча і Соф'і Сапегі пад хатні арышт сьведчыць пра тое, што ўлады працягваюць шматходовую гульню, выкарыстоўваючы апазыцыйнага журналіста як важкую фігуру.

Улады, пэўна, вырашылі, што калі ўжо затрыманьне Рамана Пратасевіча абярнулася такімі маштабнымі ахвярамі (закрыцьцё паветранай прасторы, сэктаральныя санкцыі ЭЗ), то трэба выкарыстаць палоннага напоўніцу. Тым больш што згода Рамана «супрацоўнічаць са сьледзтвам» адкрыла перад кіраўніцтвам дзяржавы пэўныя магчымасьці. Гульня адбываецца шматходовая, арыентаваная на розных адрасатаў. Адначасова вырашаецца некалькі задач.

Найперш, вядома, гэта дыскрэдытацыя апазыцыі. «Выкрывальніцкія» заявы Пратасевіча павінны пацьвердзіць увесь той нэгатыў у адрас палітычных апанэнтаў, які шырокай плыньню льецца з тэлеканалаў БТ амаль цэлы год. Плюс дыскрэдытацыя краін Захаду (нібыта прыведзеныя Пратасевічам «доказы» кіраваньня пратэстамі заходніх спэцслужбаў). Гэта ўсё праца на ўнутраную аўдыторыю.

Каб «прадаць» скандал з самалётам Расеі, беларускія ўлады пачалі рабіць акцэнт на тым, што Раман нібыта ваяваў на Данбасе. Гэта прыцягнула актыўную ўвагу расейскіх мэдыя. У кантэксьце вырашэньня гэтай задачы зьявілася гульня (як высьветлілася пазьней, няўдалая) з самаабвешчанай ЛНР.

Перавод пад хатні арышт расейскай грамадзянкі Соф'і Сапегі, — гэта таксама жэст у бок Масквы, дэманстрацыя «гуманізму» беларускага рэжыму.

Праява «гуманізму» адрасаваная і заходняй аўдыторыі. Там шмат пісалі, што Пратасевіча катуюць. І на спачуваньні да ахвяры дыктатарскага рэжыму (а ня толькі праз парушэньне бясьпекі авіяпалётаў) грунтавалася мэдыйная кампанія супраць рэжыму Лукашэнкі. Зьяўленьне Рамана на публіцы здаровым, бадзёрым і з усьмешкай на твары мусіла абвергнуць усе гэтыя жарсьці. У гэтым кантэксьце варта разглядаць і перавод Рамана пад хатні арышт.

Таксама гэтым зьяўленьнем Пратасевіча на публіцы афіцыйны Менск імкнуўся калі не прадухіліць, то зьмякчыць эканамічныя санкцыі. Маўляў, заходнія палітыкі ня маюць рацыі, яны робяць няправільныя высновы. Аднак тут атрымалася ня вельмі ўдала. Бо ніхто ня можа растлумачыць беларускаму кіраўніцтву, што для заходняй грамадзкасьці такія прыёмы абсалютна непрымальныя. Прымушаць палітвязьня казаць патрэбныя турэмнікам словы і выразы — гэта з пазыцыі эўрапейскіх каштоўнасьцяў ёсьць грубае парушэньне правоў чалавека, недапушчальны спосаб маральнага, псыхалягічнага ціску. Таму эфэкт ад зьяўлення Пратасевіча на прэсавай канфэрэнцыі 14 чэрвеня аказаўся адваротным. Хацелі, як лепш, а атрымалася, як заўсёды. Такім спосабам санкцыі прадухіліць не ўдалося.

Яшчэ адзін аспэкт гэтай чарговай беларускай драмы завязаны на псыхалёгіі аднаго чалавека. Фэномэн маральна зламанага ворага, які раскаяўся, шмат што тлумачыць у беларускай палітыцы. Цягам усяго прэзыдэнцтва Аляксандра Лукашэнкі шматлікім палітвязьням настойліва прапаноўвалі пісаць прашэньне аб памілаваньні. Для кіраўніка дзяржавы гэта было прынцыпова важна. І цяпер «тэрарыст» аказаўся зусім ня страшным. Вораг, які плача перад тэлекамэрай, просіць літасьці і ласкі ад «Аляксандра Рыгоравіча» — гэта той палітычны дывідэнд, які перакрывае ўсе нэгатыўныя наступствы скандалу з самалётам. Маральна зламаны праціўнік стаў бальзамам на траўмаваную душу, псыхалягічнай сатысфакцыяй за перажытыя дні стрэсу летам і восеньню мінулага году.

Пасьля гэтага можна праявіць і «гуманізм». Сёньня ў Беларусі звыш 500 палітзьняволеных. Аднак «гуманізм» праяўлены толькі адносна Юрыя Васкрасенскага і Рамана Пратасевіча. (Соф'я Сапега ў гэтым шэрагу апынулася хутчэй за кампанію). Васкрасенскі і Пратасевіч не проста пакаяліся публічна на камэру, але фактычна перайшлі на другі бок барыкад. Гэта мадэль паводзінаў для ўсіх палітвязьняў, якія хочуць датэрмінова выйсьці на свабоду.

Валер Карбалевіч
"Радыё Свабода"

КЛАСІК

ВАСІЛЬ БЫКАЎ: ТРЭБА ЖЫЦЬ І ЗМАГАЦЦА

Гэтыя гутаркі Юрася Залоскі з Васілём Быкавым адбыліся ў траўні–чэрвені 1995 года. Яны былі найперш абумоўленыя часам, які перажывала Беларусь: рэферэндум аб мове, інтэграцыі з Расіяй і змене нацыянальнай сімволікі. Але гэтыя гутаркі, прысвечаныя лёсу Беларусі ды верагоднасці выжывання беларускай нацыі і культуры, і сёння найактуальныя, — і яскрава сведчаць аб тым, што думкі і словы вялікіх людзей не спазняюцца і не знікаюць, бо існуюць і ў сваім часе, і па-над ім…

— Вы як пісьменнік даволі хутка набылі папулярнасць і мелі магчымасць бачыць, як ставіцца да пісьменнікаў за мяжой і ў нас. Ці не было ў Вас шкадавання, што Вы — пісьменнік вось гэтага народа?

— Юрась, я скажу, што для мяне даўно ўжо з'яўляецца праблемай само існаванне «народа»... Асабліва цяпер я пачынаю думаць, што пакуль мы шчыравалі «дзеля народа», кляліся імем народа — у нас яго ўкралі.

Засталася нейкая нацыянальная эліта, а нацыянальнай, народнай асновы — не стала. Не стала народа. Я гэта гавару баючыся, як нейкае святатацтва, як у ранейшыя часы гаварылі пра д'ябла і Бога. Але сапраўды, калі мы гаворым «народ, беларускі народ», — то гэта ўвогуле абстракцыя, гэта — па інерцыі. Калі ж канкрэтней паспрабаваць сабе ўявіць: а дзе ён, гэты народ, дзе яго часткі ці хоць бы нейкая значная частка? Раней гэта было проста: існавала сялянства, яно было моўнай, культурнай, генетычнай, этнаграфічнай і г.д. асновай нацыі. Цяпер сялянства няма. Дзе цяпер сялянства? Дажываючыя пенсіянеры-калгаснікі ў вёсках ці элітныя спецыялісты ў сельскай гаспадарцы (аграномы, заатэхнікі і інш.) — хіба яны могуць уважацца за аснову нацыі? Я вельмі ў гэтым сумняваюся... Дык вось калі культурная эліта развівала культуру — для «беларускага народа», — знік сам народ. Горад, урбанізаванае насельніцтва гарадоў, — баюся, гэта ўжо не беларускі народ; яно з Беларуссю нічога агульнага не мае, апроч, хіба што, тэрыторыі пражывання. Менск — горад «беларускі» толькі таму, што ён знаходзіцца на тэрыторыі Беларусі, а ў астатнім — якая яго адрознасць, скажам, ад Смаленска, Цвяры, Масквы? Чым ён ад іх адрозніваецца?..

— Бадай аб'явамі ў метро...

— Вот іменна — аб'явамі ў метро... І раптам з'явіліся бел-чырвона-белы сцяг і «Пагоня», якія тут жа былі скасаваны — «па волі народа»...

Ідэя Адраджэння — ідэя, канечне, правільная, высакародная, ва ўсіх адносінах цудоўная, — трапіла не на тую глебу. Вот у чым справа. Можа быць, яна трапіла зарана...

— ...Што такое Лукашэнка? Мясцовы, так бы мовіць, феномен, ці — з'ява больш маштабная, сістэмная?

— Гэта не мясцовы феномен. Можна нават сказаць, што ў гэтым сэнсе Лукашэнка мудры як змей. Ён прадбачыў і прадбачыць тое, пра што дэмакраты яшчэ толькі пачынаюць здагадвацца. Найперш, натуральна, ён думае пра ўладу. А ўладу ён можа захаваць толькі ў тым выпадку, калі тут не адбудзецца сацыяльны выбух. Таму што змесці яго ўладу зможа толькі сацыяльны выбух вялізнай сілы. Гэта можа адбыцца ва ўмовах, калі народ будзе даведзены да крайняй мяжы выжывання, калі ўжо не будзе чаго есці. Таму, каб гэтага не здарылася, яму як мага хутчэй трэба інтэгравацца ў вялікую імперыю і тым забяспечыць гарантыю, алібі на будучае. Бо што б тады ні здарылася, Лукашэнка не будзе вінаваты. Калі нават і здарыцца самае горшае, то ўвесь гнеў будзе скіраваны на Маскву, Масква будзе вінавата, бо яна будзе кіраваць. Заўсёды ж можна сказаць, што яна не дала нам нафты, грошай і да т.п. Ён, такім чынам, будзе ні пры чым....

— Вашая парада ў такіх неспрыяльных варунках маладым патрыётам, хто не жадае прымаць «новай» палітыкі і, расчараваны лёсам, не ведае, што рабіць далей?

— Суняць сваё расчараванне і працаваць. Працаваць дзеля падвышэння нацыянальнай самасвядомасці. Толькі гэта.

У нас жа гіне культура. Як заўсёды ў такіх умовах, узрастае роля дыяспары... Культурныя пласты напрацоўваюцца на працягу доўгага часу, высілкамі многіх пакаленняў, а руйнуюцца — імгненна, нашмат хутчэй. Патрыёты мовы, дзеячы ТБМ выступалі за тое, каб адраджаць мову павольна, каб — «не перагнуць палку», каб — «да канца стагоддзя». І гэта ўвогуле правільна. Але вынішчацца яна будзе за лічаныя гады, калі не месяцы. Таму што адразу абвальна пяройдуць кіраўніцтва, эліта, горад ужо перайшоў, засталося яшчэ аваладаць расейскай мовай вёсцы, дзе яшчэ нейкія рудыменты беларускасці захаваліся... І ўсё...

Таму не трэба роспачы. Трэба закансерваваць тое, што ў нас ёсць, што напрацавала нацыя ў галіне культуры і літаратуры, мастацтве, і ў элітных слаях будзе адбывацца, прынамсі, я так думаю, марудная рэанімацыя, падтрымка нацыянальнага жыцця. Як гэта было ў мінулым. Хоць у мінулым усё-такі лепшыя былі ўмовы, таму што тады ашчаднікам мовы і нацыянальнай культуры — не свядомасці, а культуры — было сялянства, якое іх выпрацоўвала і кансервавала. Яно па сацыяльных прычынах не магло далучыцца да чагосьці іншага, да іншай мовы і культуры. А цяпер тэлебачанне далучыць каго хочаш, хоць самога д'ябла. І таму будзе даволі складана. Але, тым не менш, я ўсё-такі думаю, што нацыянальная культура і жыццё будуць прадаўжацца, хоць у некалькі аслабленым стане.

Я, канечне, песіміст. Але я песіміст у адносінах да пакалення майго веку, у адносінах да сябе асабіста; я ведаю, што мне нацыянальнага росквіту не дачакацца, я не пабачу, гэта будзе недзе пасля, але гэта будзе. Будзе шчасце, і будзе дзяржаўнасць, і будзе ўсё, таму што ў той форме, у якой мы існавалі як народ і якая нам наканавана цяперашнім кіраўніцтвам, — у такой форме шчасця не будзе. Будзе зноў няшчасце.

І людзі зноў будуць шукаць, зноў будуць кідацца ў пэўным накірунку. А пэўны накірунак для нас — мы не першапраходцы ў гэтым сэнсе — паказваюць нашыя суседзі, паказвае Еўропа, і мы ў рэшце рэшт (скарочана) пойдзем туды. Канечне, пры ўмове, што ядзерны Апакаліпсіс не спыніць усё гэта. А сёння гэта зноў становіцца вельмі магчыма...

(скарочана)

Юрась Залоска
"Новы Час"

ПАЛІТВЯЗЕНЬ

«ВЛАСТЬ НАСТОЛЬКО СЛАБА, ЧТО ОБЪЯВИЛА ВОЙНУ СВОЕМУ НАРОДУ»

Уже год Виктор Бабарико находится в СИЗО КГБ и не признает вину ни в коррупции, ни в «отмывании» денег. Процесс по его делу близится к завершению. Кажется, ни у кого нет иллюзий, что наказание будет суровым. Но сам Виктор Дмитриевич, как и год назад, стоит на своем: перемены в Беларуси неизбежны. Он рассказал, почему не остановился, даже когда забрали его сына, что думает о встрече с Лукашенко в СИЗО и готов ли к тому, что попадет в колонию.

…Почти в каждом интервью и на встречах во время поездок по стране у Виктора Дмитриевича спрашивали, понимает ли он, что его могут посадить, как это было с кандидатами в президенты в 2006 и 2010 годах. «Почему я должен быть готов сесть за несовершенное преступление?» — отвечал он тогда. Сегодня экс-банкир признает, что невозможно быть готовым к такой неадекватной жестокости власти.

— Конечно, мы обсуждали в семье и с командой возможные последствия моего решения, рассматривали сценарии с арестами. Однако никто не предполагал, что власть настолько слаба и испугается своего народа, что будет объявлена война против граждан Беларуси. Ведь любая жестокость — проявление страха и слабости. Сильный не бывает жестоким. В то же время требование изменений в стране, проявленное с такой силой и сохраняющееся столь длительное время, вызывают гордость за нас всех и уверенность в будущем. Поэтому, ответив себе на вопрос «зачем?», можно пережить любое «как».

Как и другие политзаключенные, Виктор Бабарико говорит, что самое сложное в условиях практически полной информационной изоляции не отчаяться и верить в тех, кто остался на воле.

— В любом начинании важна не только скорость достижения результата, но и необратимость начатых процессов. Запуск «термоядерной» реакции желания изменить свою жизнь к лучшему у многих, оставшихся «снаружи», — очень необходимый момент для тех, кто находится «внутри». У власти ситуация обратная. Они находятся в «спирали отчаяния». Чем дольше сохраняется движение и желание людей к переменам, тем сильнее страх и необходимость репрессий. А значит, придет понимание неизбежности отвечать за содеянное. Чтобы остановить раскручивание этой спирали, нужно объяснить всем: изменения не приведут к мщению. Право на ошибку и покаяние, а значит, прощение и милосердие, есть для каждого.

По словам Виктора Бабарико, письма ему доходят редко. Но это важная поддержка, подчеркивает он. Виктор Дмитриевич вспоминает, что три дамы смогли прорвать «информационную блокаду», отправив 200 (!) писем и открыток. Особенно, говорит, приятно получать сообщения от молодых — «в такие моменты чувствуешь себя молодым и задорным».

Экс-банкиру предъявлено обвинение в получении взяток и «отмывании» средств, полученных преступным путем. В отличие от других фигурантов «дела Белгазпромбанка», Бабарико последовательно и настойчиво заявляет, что невиновен. Он не пошел на сотрудничество со следствием, несмотря на то, что за решеткой весь этот год остается его сын Эдуард. Почему?

— Очень непростое испытание понимать, что твой сын — заложник. Практически все давние друзья, близкие люди, как знающие меня давно, так и ставшие мне такими в последнее время, тоже находятся за решеткой либо прошли через задержания и ограничения свободы. Пусть они в разной степени знакомы со мной, но практически никто из них не сказал обо мне плохого слова, не пошел на обман, чтобы облегчить свою участь. Они верят, что я не преступник. Признать вину в преступлении, которое я не совершал, — обмануть всех этих людей. Я прожил жизнь и прямо смотрел людям в глаза. Не знаю, сколько и где мне осталось провести оставшуюся часть моей жизни, но я не хочу прятать глаза за свое предательство. В особенности перед своими детьми…

Ожидание перемен сильно затянулось. Но Виктор Дмитриевич по-прежнему считает, что попытки изменить ситуацию в стране были ненапрасными и что перемены неизбежны.

— Наша страна упорно шла по пути изоляции от внешнего цивилизованного мира и формирования вокруг себя сплошных врагов. В такой ситуации мы неизбежно должны были присоединиться к чьему-либо персональному или региональному узкому «мирку». Не будь событий 2020 года, мы бы уже окончательно потеряли шанс быть самостоятельной страной, и произошло бы это незамеченным для всего мира, так как судьба Беларуси мало кого интересовала. А сейчас нам сопереживает весь цивилизованный мир. У нас сохраняется шанс на присоединение к глобальному сообществу. Нужно сопереживать трагическим персональным потерям, но для нации и страны эти люди оставили надежду на лучшее будущее. Мы должны быть благодарны за их жертвенность. К сожалению, так уж устроены любые сообщества: для общего счастья кто-то должен быть «ранним евангелистом» и брать на себя больше ответственности.

В последнее время все чаще можно услышать, что перемены возможны только в результате жестких санкций. По сути, на свои силы белорусы уже не рассчитывают, растет поток эмиграции. Виктор Дмитриевич сравнивает нашу ситуацию с борьбой организма с вирусом.

— Мы больны диктатурой. Внешние санкции — очень действенное лекарство. Но необходимо выработать внутренний иммунитет и запустить механизм выздоровления. Уезжающие за границу ослабляют нас. Их можно понять. Но нужно задуматься над одной вещью. Они уезжают от «очень плохого» к просто «плохому», ведь вынужденная эмиграция именно такова, то есть минимизируют потери. Оставаясь же и пытаясь что-то изменить, у нас появляется шанс на выбор между «очень плохим» и «хорошим». Поэтому источником перемен можем быть только мы сами, то есть способность нашего "организма" сопротивляться этой заразе. И я верю, что «лекарство» и свежий воздух сильно ускоряют выздоровление….

Читайте нас тут:
ВКонтакте — https://vk.com/tutby: Instagram — http://instagram.com/tut-bylive Viber — https://invite.viber.com/

Заснавальнік: Салодкі Сяргей Аляксандравіч
Рэдактар: Шчамлёў Аляксандр Міхайлавіч

Адрас рэдакцыі: 211262, Шумілінскі раён, п/а Амбросавічы.
Тэл. 3-73-74, маб. +375299870742.
Газета выдаецца з верасня 2000 г.

Падпісана да друку 28.06.2021 у 18.20
Наклад: 290 асобнікаў.
Выдаецца адзін-два разы на месяц на беларускай і расійскай мовах.

Рэдакцыя можа друкаваць артыкулы дзеля палемікі, не падзяляючы пазіцыі аўтараў.
Друкуецца пры дапамозе аднадумцаў.
Распаўсюджваецца бясплатна дабраахвотнікамі.